

IV PREMI LITERARI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

Categoria: Juvenil B

Autora: Clara Borrell Xaubert

LA HAFISATOU I EN POL

La Hafisatou i en Pol eren amics des de que eren petits quan es van conèixer a la guarderia. Ells es passaven hores i hores del pati jugant junts a fer castells de sorra, a fer dibuixos de colors, a imaginar-se que serien de grans, a futbol... També anaven a la mateixa classe i s'assentaven junts. Els seus pares eren molt amics i quedaven molts caps de setmana per sopar i així la Hafisatou i en Pol també s'ho passaven be junts.

Va anar passant el temps, (ara ja feien tercer de primària) i encara eren igual d'amics. Durant tots aquests anys van compartir molts moments, com quan anaven a jugar al parc sortint de l'escola, rialles, en aquelles tardes d'estiu a la piscina...

El que més li agradava a en Pol era jugar als jocs del país de la Hafisatou i que ella li expliqués els seus costums. Una de les coses que més li va impactar va ser que ella li explicava que allà hi havia un arbre màgic, que era centenari, i que tenia poders. Cada cop que volies que algú es curés, només feia falta anar a aquella arbre i arrencar-li una fulla, portar-li al malalt i al cap de dos dies com a màxim ja estava curat. Cada fulla que arrencaves d'aquell arbre al cap de cinc dies en sortien dues més i així successivament.

Per altra banda, a la Hafisatou li encantava visitar les muralles del poble, fer excursions per les rodalies del castell, jugar a cavallers i princeses i escoltar històries medievals que en Pol li explicava.

Va arribar un dia en que la Hafisatou i la seva família van haver de tornar a l'Àfrica perquè la seva àvia estava molt malalta i s'estava a punt de morir. En Pol i la seva família els van acompanyar fins a l'aeroport i allà es van acomiadar i es van desitjar molta sort i es van prometre que algun dia es tornarien a trobar.

Han passat quinze anys i mai més s'han tornat a veure.

Ara en Pol està estudiant l'últim curs de biologia a l' Universitat de Girona, té vint-i-tres anys i comparteix pis amb uns companys de la facultat. En canvi, de la Hafisatou mai més ningú n'ha sabut res més.

En Pol prepara el treball de recerca de fi de carrera i escull fer-lo sobre les plantes curatives. Per això decideix anar a l'Àfrica per trobar aquell arbre curatiu que li havia explicat la Hafisatou que existia.

Va sortir de l'aeroport de Girona direcció Gambia per quedar-s'hi quinze dies.

Quan va ser allà, va trobar a un home que el va guiar cap a l'alberg a on havia de passar aquests dies i li va preguntar a on estava l'arbre curatiu. L'ancià li va explicar que aquell arbre es trobava a l'altre banda del país, a la zona humida.

Per arribar-hi va agafar l'únic bus que hi havia en aquella zona (vell i atrotinat) i va trigar tot un matí fins que va arribar allà, en un espai molt ple de vegetació. Va pensar que per allà i trobaria l'arbre curatiu. Es va penjar la motxilla a l'esquena i va començar a caminar bosc endins.

En aquell bosc hi havia molts tipus de plantes i arbres, també animals i petits insectes i va acabar ple de picades. Més endavant hi havia una zona conreada d'arbres fruiters i va veure un grup de noies joves recollint fruites. De sobte va sentir que algú cridava: - Hafisatou, porta el cistell. Llavors va veure una noia que venia cap a aquella direcció i ell va sortir corrents i la va abraçar. La Hafisatou el principi es va espantar perquè no sabia qui era però després va veure que era el seu amic de la infància, en Pol. Es va posar a plorar d'alegria i no podia parar d'abraçar-lo.

Ella li va agafar la mà i el va presentar a totes les seves amigues. Van passar tota la tarda junts i ell li va explicar que havia vingut fins aquí pel treball de recerca.

Quan ja era fosc, van anar cap a casa de la Hafisatou i ell es va retrobar també amb els pares d'ella. Va passar aquella nit allà i al matí tots dos van anar cap a l'arbre.

Ella li va explicar que la seva àvia al final es va acabar morint i que tota la família es va quedar molt enfonsada. També li va dir que el trobava molt a faltar i que tenia moltes ganes de veure'l.

Un cop allà, en Pol va analitzar aquell arbre curatiu: va prendre mostres de fulles, les va fotografiar, el va mesurar.. fins que va recollir tota l'informació necessària.

En Pol va pensar que aquell arbre no era tant sols curatiu, si no que tenia un poder especial: el de fer retrobar dos amics de l'infància separats per el temps i per la distància.